

Arrest

nr. 179 605 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 4 augustus 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DAMME, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2009 en op 15 december 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 april 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Op 24 mei 2011 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 4 februari 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin – van zijn Spaanse broer. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat hij een gelegaliseerde geboorteakte op naam van de referentiepersoon, zijn geboorteakte (onvolledige legalisatie) en een Marokkaans paspoort heeft overgelegd en waarin hij wordt gevraagd om binnen de drie maanden een *“bewijs van ten laste zijn (bewijs van onvermogen land van herkomst/origine, bewijs reeds ten laste in land van herkomst/origine, huidige bestaansmiddelen H.S.M. (...), attest OCMW) of bewijzen dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst en een gelegaliseerde geboorteakte”* voor te leggen.

Uit een fax van 20 april 2016 van de gemeentelijk ambtenaar van de gemeente Sint-Genesius-Rode blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- document samenstelling gezin;
- zijn geboorteakte;
- loonfiches op naam van de referentiepersoon;
- *“IK Spanje”* op naam van de referentiepersoon;
- document uit Manresa op naam van de verzoeker met verwijzing naar adres dd. 20 april 2007;
- spaarboekje CaixaManresa op naam van de verzoeker met verwijzing naar adres dd. 20 april 2007;
- document gesprek bij het huis van het Nederlands te Brussel dd. 21 september 2010;
- bewijs van woonst op naam van de referentiepersoon dd. 2 maart 2011;
- factuur computer op naam van de verzoeker dd. 20 mei 2015;
- attest polykliniek dd. 15 juli 2015;
- mastercard Viabuy op naam van de verzoeker;
- bestelling bij Y.R. (...) op naam van de verzoeker dd.10 februari 2016;
- aanvraag bankkaart dd. 4 maart 2016;
- bezoek aan Entreprenre dd. 16/17 maart 2016;
- document bpost bank klant dd. 21 maart 2016.

Op 3 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 4 augustus 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4/02/2016 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 4/02/2016 gezinshereniging aan met zijn broer zijnde dhr. H. S. M. (...), geboren op (...) te Dr El Hamri (Marokko) van Spaanse Nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *samenstelling gezin in België dd. 4,03.2016*

- loonfiches op naam van H. S. M. (...) van september 2015 tot en met maart 2016
- Ik Spanje van H. S. M. (...) met vermelding adres in Spanje
- Onvertaald Spaans document betreffende betrokkene, mogelijk uitgaande van een burgerlijke stand dd 20/04/2007
- Een onvertaalde kopie van een bladzijde, uit iets wat omschreven wordt als een spaarboekje op naam van betrokkene van 'CaixaManresa' dd 20/04/2007 + bijhorend contract (onvertaald) en nog een document dat de titel 'Coneisement cliënt' draagt (eveneens onvertaald).
- Mail van hef huis van het Nederlands, gericht aan F. A. (...) betreffende een bevestiging van een gesprek dat plaats vond op 21.09.2010 met verwijzing naar adres in Vilvoorde + document module bij Centrum Basiseducatie Brussel (5/10/2011-15/12/2011)
- bewijs historiek van woonst van H. S. M. (...) dd. 2.04.2016
- Facturen tav betrokkene
- Attest Polykliniek 15/07/2015 betreffende de behandeling van betrokkene
- Bewijs van correspondentie betreffende een Mastercard Viabuy (geen datum) gericht aan betrokkene
- Aanvraag bankkaart dd 4/03/2016 op naam van betrokkene
- Toegangsticket van 'Entreprendre 2016' op naam van betrokkene
- Bewijs van het openen van een rekening door betrokkene bij B-post bank dd 21/03/2016

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit onvoldoende werd aangetoond. Wellicht was het de bedoeling dit aan te tonen aan de hand van de niet-vertaalde Spaanse documenten, echter bij gebrek aan vertaling kunnen deze niet in overweging worden genomen. Voor zover alsnog de vertaling zou kunnen worden voorgelegd, kan alvast dienstig worden opgemerkt dat aan het administratief dossier geen verblijfsvergunning van betrokkene uit Spanje werd voorgelegd. Derhalve is, voor zover er daadwerkelijk gezamenlijke vestiging geweest is van de betrokkene en de referentiepersoon in Spanje, deze niet relevant. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan illegaal verblijf in Spanje. Het wetsartikel (art, 47/1 én volgende) is in het leven geroepen om het vrij verkeer van de EU-burger te vrijwaren. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de EU-burger zijn recht op vrij verkeer ziet ingeperkt omdat hij zijn illegaal verblijvende broer in Spanje, niet kan meebrengen naar België.

Verder wat betreft de bewijzen waaruit moet blijken dat betrokkene en de referentiepersoon reeds sinds enkele jaren gezamenlijk in België gevestigd zijn, Dit is niet relevant gezien wel degelijk moet worden aangetoond dat betrokkene reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de aanvraag en van in het land van herkomst of origine, ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Ter staving daarvan werd evenmin iets voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene sedert 18/02/2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst of origine reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 47/3 en 62, § 1, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 52 en 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In de bestreden beslissing worden de neergelegde stukken beoordeeld.

De aanvraag van verzoeker wordt in eerste instantie afgewezen omdat er volgens Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende wordt bewezen dat verzoeker in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon.

Men stelt dat bij gebrek aan vertaling van de Spaanse documenten, deze niet inoverweging kunnen genomen worden.

Verzoeker is het oneens met deze motivering. Deze motivering is onredelijk en in strijd met artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt op dat Dienst Vreemdelingenzaken zelf toegeeft dat de Spaanse documenten tot doel hadden om aan te tonen dat verzoeker en zijn broer samenwoonden in Spanje. De inhoud van deze documenten waren duidelijk gekend door verwerende partij.

Dat inderdaad uit deze Spaanse documenten blijkt dat verzoeker en zijn broer op het zelfde adres woonachtig waren in Spanje. Het adres van verzoeker is onderlijnd op die documenten. Uit die documenten en gelet op de identiteitskaart van de broer van verzoeker met vermelding adres blijkt dus zonder twijfel dat zij jaren hebben samengewoond in Spanje. Een vertaling is niet nodig. De inhoud spreekt voor zich. Het is dan ook onredelijk om een vertaling te eisen.

Verzoeker verwijst naar artikel 47/1, °2 en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet;

*Artikel 47/1, °2:
“(...)”*

*Artikel 47/3, §2:
“(...)”*

Verzoeker heeft gedaan wat van hem verwacht wordt. Hij heeft met elk passend middel aangetoond dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn broer.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 41/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM, van artikel 10§1 van de Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 52 en 119 van het KB van 8 oktober 1981, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat ondanks de voorgelegde vertalingen van de Spaanse documenten de inhoud toch begrepen werd. Uit de Spaanse documenten zou inderdaad blijken dat hij en zijn broer op hetzelfde adres hebben gewoond in Spanje. De inhoud zou voor zich spreken. Hij zou met elk passend middel aangetoond hebben dat hij dele uitmaakt van het gezin van zijn broer.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het aan de aanvrager toekomt om zijn aanvraag met zo veel mogelijk stukken, waarvan de vertaling wordt bijgevoegd, te voorzien. Verzoeker diende dan ook in de eerste plaats een vertaling bij te voegen van de Spaanse documenten, wat ook terecht werd opgeworpen in de bestreden beslissing. Desalniettemin heeft het bestuur getracht die documenten te begrijpen en stelde hierbij vast dat hieruit enkel kan worden afgeleid dat verzoeker in Spanje bij zijn broer zou hebben gewoond. Hoewel verzoeker gevolgd kan worden waar hijs telt dat de inhoud dan toch wel voor zich sprak, gaat hij er volledig aan voorbij dat in de beslissing werd opgeworpen dat verzoeker geen verblijfsvergunning uit Spanje heeft voorgelegd. Verzoeker betwist niet dat hij geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een illegaal verblijf in Spanje. Verzoeker gaat hier zelfs niet op in, waardoor hij het motief niet betwist en de verwerende partij hier evenmin verder op dient in te gaan.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de artikelen 47/1, 47/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van artikel 10§1 van de Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 52 en 119 van het KB van 8 oktober 1981, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM, artikel 10.1. van de Burgerschapsrichtlijn en de artikelen 52 en 119 van het Vreemdelingenbesluit door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker “*niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie*” aangezien “*(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst of origine reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging*”, wat *in concreto* wordt toegelicht met inachtneming van de door de verzoeker voorgelegde documenten. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt voorts dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet,

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(...

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

De verzoeker laat gelden dat de motivering van de bestreden beslissing, waar wordt gesteld dat *“bij gebrek aan vertaling van de Spaanse documenten, deze niet inoverweging kunnen genomen worden”* onredelijk is en in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zelf toegeeft dat de Spaanse documenten tot doel hadden om aan te tonen dat hij en zijn broer samenwoonden in Spanje, zodat de inhoud ervan gekend was, en dat verder uit deze documenten blijkt dat hij en zijn broer op hetzelfde adres woonden in Spanje, nu zijn adres op die documenten onderlijnd is en overeenstemt met de vermelding van het adres op de identiteitskaart van zijn broer. De verzoeker meent dan ook dat de inhoud voor zich spreekt en een vertaling niet nodig is, zodat het onredelijk is om een vertaling te eisen.

De bewijslast inzake het *“deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* rust bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (*cf.* artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen

rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen.

Te dezen betwist de verzoeker niet dat de door hem aan het bevoegde bestuur overgemaakte Spaanse documenten niet voorzien waren van een vertaling. Voorts blijkt niet dat hij er bij zijn aanvraag op gewezen heeft – bijvoorbeeld via een begeleidend schrijven – dat de relevantie van de door hem voorgelegde Spaanse documenten erin gelegen was dat deze melding maakten van zijn adres in Spanje en dat dit hetzelfde was als het adres dat vermeld staat op de voorgelegde identiteitskaart van zijn broer. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit nazicht van de stukken van het administratief dossier bovendien ook niet dat zijn adres op die documenten onderlijnd is.

Aldus kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten bij gebrek aan enige duiding ter zake de voorgelegde Spaanse documenten bij gebrek aan vertaling (en verdere duiding) niet in overweging te hebben genomen als bewijs dat de verzoeker *“voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon”*. De omstandigheid dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gesteld dat het wellicht de bedoeling was om aan de hand van de niet-vertaalde Spaanse documenten aan te tonen dat de verzoeker reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu hieruit niet noodzakelijk kan worden afgeleid dat de inhoud van deze documenten door de gemachtigde gekend was, laat staan dat hij ervan op de hoogte was dat de relevantie van deze documenten erin gelegen was dat het adres van de verzoeker in Spanje erin werd vermeld.

Een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De motivering van de bestreden beslissing luidt verder als volgt:

"voor zover alsnog de vertaling zou kunnen worden voorgelegd, kan alvast dienstig worden opgemerkt dat aan het administratief dossier geen verblijfsvergunning van betrokken uit Spanje werd voorgelegd. Derhalve is, voor zover er daadwerkelijk gezamenlijke vestiging geweest is van de betrokkene en de referentiepersoon in Spanje, deze niet relevant. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontfangen aan illegaal verblijf in Spanje. Het wetsartikel (art. 47/1 en volgende) is in het leven geroepen om het vrij verkeer van de EU-burger te vrijwaren. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de EU-burger zijn recht op vrij verkeer ziet ingeperkt omdat hij zijn illegaal verblijvende broer in Spanje, niet kan meebrengen naar België. "

Dat art. 47/1 2° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"(...)"

Dat art. 47/3 §2 als volgt luidt:

"(...)"

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker inderdaad heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon doch dat dit "deel hebben uitgemaakt van het gezin" niet kan worden aangenomen daar het een illegaal verblijf betrof.

Dat verzoeker er aan herinnert dat de Belgische Staat het besluit heeft genomen de categorie vermeld in art. 3.2 van Richtlijn 2004/38 volledig gelijk te stellen aan de "familieleden van de Unieburgers" in art. 3.1 van Richtlijn 2004/38.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest *Metock* C-127/08 van het Europees Hof van Justitie waarin over het al dan niet voorafgaandelijk legaal verblijf in een andere lidstaat het volgende werd gesteld:

"Richtlijn 2004/3 8/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, staat in de weg aan de wettelijke regeling van een lidstaat die aan een persoon met de nationaliteit van een derde land die de echtgenoot is van een burger van de Unie die in die lidstaat verblijft maar niet de nationaliteit ervan bezit, de eis stelt dat hij vóór zijn komst naar de gastlidstaat legaal verblijf heeft gehouden in een andere lidstaat, om rechten te kunnen ontfangen aan de bepalingen van die richtlijn."

Door de gelijkschakeling van de andere familieleden van de burger van de unie met de "gewone" familieleden van de burger van de Unie kan niet anders worden besloten dan dat de verzoeker zelf een afgeleid recht ontfangt aan de Richtlijn en het dus irrelevant is of de referentiepersoon zijn vrij verkeer niet zou kunnen hebben uitgeoefend wanneer verzoeker niet zou mee kunnen komen.

Derhalve kan betrokkene zich dus wel degelijk beroepen op een feitelijke situatie die overigens ook voorzien wordt in art. 47/3 wanneer gesteld wordt dat verzoeker bij ontstentenis van officiële documenten elk passend middel kan gebruiken.

Dat verwerende partij derhalve de jure een bijkomende voorwaarde oplegt welke niet voorzien is art. 47/1 van de Vreemdelingenwet en de jure zelfs verboden is bij de toepassing van Richtlijn 2004/38.

Dat op deze wijze art. 47/1 van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat de materiële motivering van de bestreden beslissing faalt"

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat niet verwacht mag worden dat hij voorafgaandelijk, namelijk in Spanje, eveneens een legaal verblijf had en hij verwijst naar het arrest *Metock* C-127/08 van het Europees Hof van Justitie. Door de gelijkschakeling van de andere familieleden van een burger van de Unie met gewone familieleden van de burger van de Unie kan volgens hem niet anders dan worden besloten dat hij zelf een afgeleid recht ontfangt aan de Richtlijn en het dus irrelevant is of de referentiepersoon zijn vrij verkeer niet zou kunnen hebben uitgeoefend wanneer hij niet zou mee kunnen komen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker diende aan te tonen in het verleden, namelijk vanuit het herkomstland, ten laste te zijn geweest van zijn broer of dat hij reeds vanuit het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Zoals blijkt uit het administratief dossier en wat bovendien niet ontkend werd door verzoeker, legde hij enkel Spaanse documenten voor zonder vertaling. In de bestreden beslissing werd er dan ook terecht op gewezen dat bij gebrek aan vertaling de Spaanse documenten niet in overweging genomen kunnen worden. Waar er in tweede instanties werd ingegaan op de inhoud van de Spaanse documenten, dient dit beschouwd te worden als een motivering ten overvloede die geen afbreuk doet aan de vaststelling van gebrek aan vertaling.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3. Zoals hierboven bij de behandeling van het eerste middel reeds werd aangehaald, is de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Te dezen laat de verzoeker gelden dat uit het arrest C-127/08, Metock, van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt dat de Burgerschapsrichtlijn in de weg staat aan een wettelijke regeling van een lidstaat die aan een persoon met de nationaliteit van een derde land die de echtgenoot is van een Unieburger, die in die lidstaat verblijft maar niet de nationaliteit ervan bezit, de eis stelt dat hij vóór zijn komst naar de gastlidstaat legaal verblijf heeft gehouden in een andere lidstaat om rechten te kunnen ontleen aan de bepalingen van die richtlijn. De verzoeker werpt op dat door de wil van de Belgische staat om de ‘andere familieleden van de Unieburger’ in de zin van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn gelijk te stellen met ‘de familieleden van de Unieburger’ in de zin van artikel 3.1. van de Burgerschapsrichtlijn, hij aan de Burgerschapsrichtlijn een afgeleid verblijfsrecht ontleent zodat de vraag of zijn broer zijn recht op vrij verkeer zou kunnen hebben uitgeoefend wanneer hij niet zou kunnen meekomen irrelevant is. Aldus meent de verzoeker dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de wet een voorwaarde toevoegt, dewelke niet is voorzien in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en zelfs verboden is door de Burgerschapsrichtlijn.

Er wordt evenwel op gewezen dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoeker niet aantoonde dat hij “voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon” gestoeld is op twee afzonderlijke motieven, met name 1) dat de door hem voorgelegde Spaanse documenten bij gebrek aan vertaling niet in overweging kunnen worden genomen en 2) dat “(v)oor zover alsnog de vertaling zou kunnen worden voorgelegd, (...) alvast dienstig (kan) worden opgemerkt dat aan het administratief dossier geen verblijfsvergunning van betrokkene uit Spanje werd voorgelegd”, zodat “voor zover er daadwerkelijk gezamenlijke vestiging geweest is van de betrokkene en de referentiepersoon in Spanje, deze niet relevant (is)” aangezien de verzoeker “geen verblijfsrecht (kan) ontleen aan illegaal verblijf in Spanje” en het “wetsartikel (art. 47/1 én volgende) (...) in het leven (is) geroepen om het vrij verkeer van de EU-burger te vrijwaren” en er “bezwaarlijk gesteld (kan) worden dat de EU-burger zijn recht op vrij verkeer ziet ingeperkt omdat hij zijn illegaal verblijvende broer in Spanje, niet kan meebrengen naar België”. Het eerste motief volstaat op zichzelf om de vaststelling dat de verzoeker niet aantoonde dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van zijn broer te schragen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om dit eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de tweede overweging een bijkomende voorwaarde heeft opgelegd die niet voorzien is in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief, dat in de bestreden beslissing overtollig werd opgenomen. De

eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

2.3.1. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat de motivering van de bestreden beslissing verder als volgt luidt:

"Verder wat betreft de bewijzen waaruit moet blijken dat betrokkene en de referentiepersoon reeds sinds enkele jaren gezamenlijk in België gevestigd zijn. Dit is niet relevant gezien wel degelijk moet worden aangetoond dat betrokkene reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine."

Dat verwerende partij poneert dat België niet het land van herkomst van verzoeker kan zijn.

Dat verzoeker stelt dat het begrip "land van herkomst" cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit begrip veel te eng interpreteert.

Dat verwerende partij in zijn wetsontwerp volgende toelichting gaf bij de invoering van art. 47/1¹:

Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., le lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen*

voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

- a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht*

in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

Dat de voorbereidende werken uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman² van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt.

Het arrest stelt in zijn overweging nr. 31 hierover het volgende stelt:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen³:

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst” ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst”, waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst” noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.(48)

Dat het begrip "land van herkomst" wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan het land van herkomst.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.

Dat deze stelling door verwerende partij niet werd onderzocht laat staan dat DVZ enige motivering voorziet in de bestreden beslissing.

Dat ten overvloede verzoeker daarenboven opmerkt dat dergelijke motivering totaal onredelijk is. Verzoeker heeft zoals hierboven reeds uiteengezet talrijke stukken voorgebracht waaruit onomstotelijk vaststaat dat hij jaren heeft samengeleefd met zijn broer enerzijds in Spanje anderzijds in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert deze stukken te beoordelen door een motivering te geven die in strijd is met artikel 47/1,2° Vreemdelingenwet.

De Spaanse documenten moeten niet vertaald worden. De inhoud spreekt voor zich. Het adres van verzoeker in Spanje werd onderlijnd.

Met betrekking tot de stukken van samenwoning in België stelt verwerende partij dat deze niet in overweging genomen worden omdat die niet relevant zouden zijn. Tegelijkertijd bevestigt de Dienst Vreemdelingenzaken wel dat uit de documenten blijkt dat zij al jaren samenwonen in België.

Verzoeker herhaalt dat hij heeft gedaan wat van hem verwacht wordt.

Hij verwijst naar artikel 47/1, °2 en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet;

Artikel 47/1, °2:

“(…)”

Artikel 47/3, §2:

“(…)”

Verzoeker heeft met elk passend middel aangetoond dat hij deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie.

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 41/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet.

De beslissing is volledig in strijd met artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet en kennelijk onredelijk gemotiveerd.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat het land van herkomst, wat volgens het bestuur niet België kan zijn, te eng werd geïnterpreteerd. Hij verwijst dienaangaande naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd er geen kennelijk onredelijke invulling gegeven aan het begrip “ten laste” door voorop te stellen dat moet aangetoond worden dat de hij reeds voorafgaand aan

de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het blijkt bovendien ook uitdrukkelijk uit artikel 3.2. a) juncto artikel 10.2 e) van de inhoud van de Richtlijn 2004/38/EG :

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland

overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

“Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

a) een geldig paspoort;

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingsstelsel ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen;

d) in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d), bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan;

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwoners, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Zie dienaangaande:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

En ook:

“Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden.” (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

Zie ook in die zin het arrest nr. 162.702.157 van 24 februari 2016:

‘De verzoekende partij betoogt dat in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° VrW enkel vermeld staat dat de aanvrager ‘ten laste’ moet zijn van de referentiepersoon. Zij argumenteert dat niet vermeld staat dat zij het bewijs moet leveren in het land van herkomst ten laste te zijn geweest. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat zij sinds 2005 op het Belgisch grondgebied verblijft, en dat haar dochter op dat moment nog geen relatie had met haar Nederlandse partner en dat ze voorheen verbleef bij haar zoon in Luik. Gelet op hetgeen voorafgaat is de interpretatie van de verzoekende partij van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet evenwel niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het moment dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (‘de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan’). Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient de verzoekende partij bijgevolg aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvra(a)g(en), in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig

of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde de voorwaarde in voormeld artikel dat men ten laste met zijn van de descendent die men begeleid of vervoegt, vervult door in casu het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste in van de referentiepersoon. In casu blijkt dat er geen bewijsstukken voorliggen dat de verzoekende partij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, ten laste was van haar Nederlandse schoonzoorn. Waar verzoekende partij erop wijst dat toen zij in 2005 in België aankwam haar dochter haar Nederlandse partner nog niet kende, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij enkel in de periode van 19 juni 2009 – wanneer haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter VrW ontvankelijk wordt verklaard- tot 4 november 2011 – wanneer haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter VrW ongegrond verklaard wordt- legaal in het Rijk verbleef. Op 4 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 18 november 2011 aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Bijgevolg diende de verzoekende partij op dat moment en binnen een termijn van dertig dagen het grondgebied te verlaten. Volgens de gegevens van het administratief dossier was dit vooraleer de dochter van de verzoekende partij wettelijk samenwoonde met haar Nederlandse partner. Zij wonen sinds 27 december 2011 wettelijk samen. Voorts heeft de verzoekende partij tot 24 februari 2015 gewacht om de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn, zijnde in functie van de heer E.F., de wettelijk samenwonende Nederlandse partner van haar dochter, aan te vragen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij door langdurig illegaal verblijf in België rechten kan putten. Bijgevolg maakt de verzoekende partij in casu niet aannemelijk dat het in haar concrete geval onredelijk is om het bewijs te vragen dat ze in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging, ten laste is van de referentiepersoon.' (eigen onderlijning)

Het derde middel is niet ernstig."

2.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)"

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

"Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheids-problemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Te dezen werpt de verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het begrip “land van herkomst” te eng interpreteert en dat dit *in casu* wel degelijk België kan zijn.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoeker voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat “als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel

diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De interpretatie van de verzoeker, met name dat het land van herkomst ook het gastland kan zijn, is niet verenigbaar met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoeker verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*" in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*" vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "*fait accompli*"-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval "*het land van herkomst*" zou dienen gelijk te stellen met "*het gastland*".

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn

inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendente van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “*gastland*” en het “*land van herkomst*” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vraagt dat een situatie wordt aangetoond waarbij de verzoeker in een ander land dan het gastland, *in casu* België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, om te vermijden dat een situatie van louter samenwonen in het gastland wordt gecreëerd. Door aan te voeren dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bevestigt dat uit de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij en zijn broer al jaren samenwonen in België, maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat dit niet relevant is “*gezien wel degelijk moet worden aangetoond dat betrokkene reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine*” en dat “*(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst of origine reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging*”.

Waar de verzoeker opnieuw laat gelden dat de Spaanse documenten niet vertaald hoefden te worden nu de inhoud ervan voor zich spreekt en zijn adres in Spanje werd onderlijnd, kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.1.3.3., reeds werd uiteengezet.

Waar de verzoeker nog aanstipt dat hij talrijke stukken heeft voorgelegd waaruit onomstotelijk vaststaat dat hij jarenlang met zijn broer enerzijds in Spanje en anderzijds in België heeft samengewoond, beperkt hij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem voorgelegde documenten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel, dat uitsluitend gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.”

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoeker volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

*Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:
"legaal verblijf in België verstreken"*

Dat met de beste wil van de wereld verzoeker niet begrijpt wat dit wil zeggen. In niets wordt verwezen naar verzoeker zelf zodat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf verstreken is. Dat van verzoeker of dat van de referentiepersoon.

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht is geschonden."

2.4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een vierde middel stelt hij een schending voor van de materiële motiveringsplicht en betoogt dat hij niet begrijpt op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit een eenvoudige lezing van de beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet daar verzoekers legaal verblijf in België verstreken is. Er wordt bovendien gemotiveerd dat het attest van immatriculatie werd ingetrokken, waarvan hij in het bezit werd gesteld in navolging van de ingediende aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Het feit dat verzoeker niet begrijpt wat hiermee bedoeld wordt, impliceert geen schending van de materiële motiveringsplicht.

Het vierde middel is niet ernstig."

2.4.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de zaak is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan het bestreden bevel werd genomen, en dat het volgende bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

Aangezien de drie vorige middelen, die alle gericht zijn tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, als niet-ontvankelijk of ongegrond werden verworpen en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoeker geopperde hypothese dat "de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt".

Voorts werpt de verzoeker op dat de movering van het bestreden bevel stereotiep en onduidelijk is, nu in niets naar hemzelf wordt verwezen, zodat hij zich de vraag stelt wiens legaal verblijf verstreken is, met name dat van hemzelf of dat van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, als volgt overwogen:

“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)”

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het bestreden bevel wel degelijk betrekking heeft op de verzoeker. De beslissing blijkt duidelijk aan de verzoeker gericht te zijn, nu het de door hem ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie is, die wordt geweigerd. Deze weigeringsbeslissing heeft luidens de motieven van het bestreden bevel tot gevolg dat het attest van immatriculatie van de verzoeker dient te worden ingetrokken, wat *de facto* het verstrijken van diens legaal verblijf in België impliceert (en niet van dat van zijn broer). De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het niet duidelijk is of het zijn legaal verblijf, dan wel dat van de referentiepersoon is, dat volgens de motieven van de bestreden beslissing verstreken zou zijn.

Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan het bestreden bevel werd genomen, kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN